

Sygn. akt IX GC 298/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Jurkowska-Chocyk

Protokolant Klaudia Rogalska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2018 roku, w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko J. H. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. H. (1) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty:

1) 98.885,71zł (dziewięćdziesiąt osiem tysięcy osiemset osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że odsetki umowne nie mogą przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych,

2) 4.289,95 zł (cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy);

II. zasądza od pozwanego J. H. (1) na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 6.707 zł (sześć tysięcy siedemset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) kosztów zastępstwa procesowego.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

Sygn. akt IX GC 298/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 listopada 2016 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na swą rzecz od pozwanego J. H. (2) kwoty 103.175,66 zł, w tym kwoty 98.885,71 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto, powodowa spółka wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając dochodzone roszczenie powódka podniosła, iż dnia 11 marca 2011 roku pomiędzy nią, a pozwanym J. H. (2) została zawarta Umowa o kredyt szybka gotówka dla firm nr (...) z późniejszymi zmianami. W związku z brakiem spłaty wymagalnej należności, powódka zawiadomiła pozwanego o wypowiedzeniu umowy, jednocześnie wzywając do zapłaty dłużnej sumy. Pomimo podjętych przez stronę powodową prób pozasądowego rozwiązania sporu, min. poprzez kontakt listowny i telefoniczny, pozwany nie dokonał zapłaty na rzecz powódki należności dochodzonych pozwem (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4 - 8).

Uwzględniając w całości dochodzone roszczenie, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał w dniu 23 lutego 2017 roku nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 9), który dnia 23 marca 2017 roku został zaskarżony przez pozwanego sprzeciwem. Kwestionując dochodzone roszczenie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W sprzeciwie pozwany nie przytoczył jednak żadnych okoliczności ani argumentów na potwierdzenie zajętego w procesie stanowiska (sprzeciw k. 24).

Wobec wniesionego sprzeciwu, postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozstrzygnięcia tutejszemu Sądowi, wskazując w uzasadnieniu, iż na podstawie art. 505³⁶ § 1 k.p.c. wydany w sprawie nakaz zapłaty na skutek zaskarżenia go sprzeciwem utracił moc, co ponadto skutkuje przekazaniem sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego (postanowienie k. 15).

Zarządzeniem z dnia 10 lipca 2017 roku, powódka została wezwana do uzupełnienia braków formalnych pozwu oraz do sprecyzowania rodzaju odsetek od należności głównej, których dochodzi za okres od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty – w terminie dwutygodniowym pod rygorem zawieszenia postępowania (zarządzenie k. 2).

W wykonaniu powyższego zobowiązana, pełnomocnik powódki w piśmie z dnia 4 sierpnia 2017 roku sprecyzował, iż wnosi o zasądzenie od kwoty należności głównej umownych odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonych od dnia 5 października 2016 roku do dnia zapłaty (pismo pełnomocnika k. 31).

W zarządzeniu z dnia 14 listopada 2017 roku, Sąd zobowiązał pozwanego do złożenia w terminie 14 dni pisma przygotowawczego, w którym odniesie się do roszczeń dochodzonych pozwem, zgłosi wszystkie zarzuty, twierdzenia i dowody na ich poparcie – pod rygorem pominięcia późniejszego stanowiska (zarządzenie k. 65). Powyższego zobowiązania pozwany J. H. (2) nie wykonał, jak również nie stawił się na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomieni o wyznaczonym terminie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarły w dniu 11 marca 2011 roku Umowę o kredyt szybka gotówka dla firm nr (...). Na mocy przedmiotowej umowy, powód jako kredytodawca udzielił pozwanemu kredytu w rachunku bieżącym w polskich złotych, przeznaczanego na finansowanie bieżących potrzeb związanych z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą, w kwocie maksymalnej 150.000 zł. Kredyt został udzielony na okres 12 miesięcy, tj. do dnia 10 marca 2012 roku (§ 1). W związku z przyznaniem kredytu, Bank (powodowa spółka) pobrał prowizję od kwoty przyznanego kredytu – w wysokości 3.000 zł, pomniejszoną o pobraną prowizję za rozpatrzenie wniosku kredytowego w wysokości 300 zł. Kwota należności z tytułu prowizji w ostatecznej wysokości (obliczonej zgodnie z powyższym wskazaniem) 2.700 zł miała być płatna jednorazowo w dniu zawarcia umowy (§ 3 ust. 1 pkt 3 umowy). Od wykorzystanego kredytu Bank miał prawo pobierać odsetki umowne w wysokości zmiennej stopy procentowej, stanowiącej sumę stopy bazowej WIBOR dla terminu jednomiesięcznego i marży banku w wysokości 4, 5 punktów procentowych (§ 4 ust. 1). § 6 ust. 1 umowy stanowił, że spłata kredytu i odsetek będzie się odbywała poprzez pobieranie przez Bank należnych środków bezpośrednio z konta kredytobiorcy na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. Niespłaconą w terminie ratę kredytu, odsetek lub innych należności Bank przenoślił w następnym dniu po terminie spłaty na konto zadłużenia przeterminowanego (§ 10 ust. 1). Zgodnie z § 11 ust. 1 umowy, Bank był uprawniony do naliczania od przeterminowanego zadłużenia odsetek według zmiennej stopy oprocentowania odpowiadającej wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. § 12 umowy regulował kwestie związane ze wstrzymaniem wypłaty kredytu (ust. 1) i wypowiedzeniem umowy (ust. 2). Zgodnie z § 12 ust. 2 § 10 umowy wskazano, że Bank może wypowiedzieć umowę lub obniżyć kwotę kredytu, zażądać ustanowienia przez kredytobiorcę dodatkowego zabezpieczenia spłaty kredytu w przypadku utraty zdolności kredytowej przez kredytobiorcę zdolności kredytowej albo niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Umowa określała 30-dniowy okres wypowiedzenia. § 12 ust. 5 umowy stanowił, że po upływie terminu wypowiedzenia kredytobiorca zobowiązany

jest do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami za okres korzystania z kredytu (umowa k. 33 – 35).

Zgodnie z podpisanym przez strony Aneksem nr (...) z dnia 9 marca 2012 roku do zawartej w dniu 11 marca 2011 roku umowy o kredyt, kwota kredytu uległa zmniejszeniu do maksymalnej wysokości 130.000 zł, a okres kredytowania został wydłużony o kolejne 12 miesięcy, tj. do dnia 8 marca 2013 roku (§ 1). Za wydłużenie terminu spłaty kredytu Bank pobrał prowizję w wysokości 2.600 zł (§ 3). Pozostałe warunki umowy kredytowej pozostały bez zmian (aneks nr (...) k. 36).

Kolejnym podpisanym przez strony Aneksem - nr (...) z dnia 9 marca 2013 roku, kwota kredytu uległa zmniejszeniu do maksymalnej wysokości 125.000 zł, a okres kredytowania został wydłużony o kolejne 12 miesięcy, tj. do dnia 7 marca 2014 roku (§ 1). Za wydłużenie terminu spłaty kredytu powodowa spółka pobrała prowizję w wysokości 2.500 zł (§ 3). Pozostałe warunki zawartej pomiędzy stronami umowy kredytowej pozostały bez zmian (aneks nr (...) k.37).

W dniu 7 marca 2014 roku strony zawarły kolejny aneks do umowy kredytowej – Aneks nr (...). Na jego mocy okres kredytowania został wydłużony o kolejny miesiąc, tj. do dnia 4 kwietnia 2014 roku (§ 1). Za wydłużenie terminu spłaty powodowa spółka pobrała prowizję w wysokości 2.500 zł (§ 3). Pozostałe warunki umowy kredytowej pozostały bez zmian (aneks nr (...) k. 38).

Aneksem nr (...) z dnia 4 kwietnia 2014 roku strony ponownie wprowadziły zmiany do łączącej je umowy. Na jego mocy kwota kredytu została zmniejszona do maksymalnej wysokości 122.500 zł, a okres kredytowania został wydłużony o kolejny miesiąc, tj. do dnia 2 maja 2014 roku (§ 1). Za wydłużenie terminu spłaty kredytu powodowa spółka pobrała prowizję w wysokości 2.450 zł (§ 3). Pozostałe warunki umowy kredytowej strony pozostawiły bez zmian (aneks nr (...) k. 39).

Dalsze zmiany w umowie łączącej strony wprowadzone zostały na mocy Aneksu nr (...) z dnia 2 maja 2014 roku. Kwota kredytu została zmniejszona do maksymalnej wysokości 120.000 zł, a okres kredytowania został ustalony na 35 miesięcy, tj. do dnia 31 marca 2017 roku (§ 1 ust. 1 i 2). Strony ustaliły również wysokość poszczególnych rat kredytu oraz termin ich płatności, do uiszczania których zobowiązał się pozwany (§ 1 ust. 3). Ponadto strony zmieniły również postanowienia dotyczące oprocentowania kredytu z tytułu jego wykorzystania, do zapłaty którego obowiązany był pozwany (§ 1 ust. 4). Za wydłużenie terminu spłaty kredytu powodowa spółka pobrała prowizję w wysokości 2.400 zł (§ 3). Pozostałe postanowienia łączącej strony umowy pozostały bez zmian (aneks nr (...) k. 40–40v).

Wobec nieterminowej obsługi kredytu, powodowa spółka pismem z dnia 17 grudnia 2015 roku ostatecznie dokonała wypowiedzenia umowy kredytu (wypowiedzenie k. 41).

Powodowa spółka podejmowała próby polubownego rozwiązania sporu, wzywając pozwanego do spłaty należnych jej kwot z tytułu zawartej i wypowiedzianej umowy kredytu – dnia 29 marca 2016 roku (k. 43) oraz dnia 5 października 2016 roku, kiedy to nadane zostało ostateczne wezwanie do zapłaty (k.44). Pozwany pozostawił powyższe wezwania bez odpowiedzi.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg banku nr (...) sporządzonym na dzień 5 października 2016 roku, zadłużenie pozwanego wynikające z łączącej strony umowy kredytowej wynosi 103.175,66 zł. Na tę kwotę składają się: wymagalny kapitał w kwocie 98.885,71 zł oraz wymagalne odsetki, naliczone do dnia 4 października 2016 roku w łącznej kwocie 4.289,95 zł (wyciąg z ksiąg banku k. 45).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych dołączonych do akt przez stronę powodową. Moc dowodową dokumentu prywatnego reguluje art. 245 k.p.c., w myśl którego dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jakkolwiek moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, to nie przeszkadza to w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokument prywatny stanowi bowiem pełnoprawny środek dowodowy, który

sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania (tak: komentarz K. K. do art. 245 k.p.c. w Komentarzu do Kodeksu postępowania cywilnego autorstwa D. H., G. I., J. A., K. J., M. G., P. P., W. T., Z. T., Ż. T., LEX 2011).

Przeprowadzone w sprawie dowody w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne i jako takie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Pozwany nie kwestionował ich mocy dowodowej, jak również nie obalił domniemania pochodzenia zawartych w tych dokumentach oświadczeń od osób, które te dokumenty podpisały. Poza tym, z uwagi na niezakwestionowanie przez pozwanego żadnej z okoliczności faktycznych przedstawionych w pozwie – mając na uwadze wyniki postępowania dowodowego, a zwłaszcza okoliczności, które wynikają z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów – Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie istotne fakty zostały przez pozwanego przyznane w trybie art. 230 k.p.c. Należy podkreślić, że pozwany – mimo nałożonego na niego zobowiązania do odniesienia się do żądań dochodzonych pozwem, będąc pouczony o skutkach zaniechania tym obowiązkom – nie złożył pisma przygotowawczego i poprzestał jedynie na ogólnikowym zakwestionowaniu w sprzeciwie dochodzonych roszczeń, nie uzasadniając w żaden sposób zajętego stanowiska. Jedyna podjęta przez pozwanego czynność procesowa ograniczyła się do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, w którym nie podniósł żadnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. W dalszej kolejności, nie wykonał on również zobowiązania do złożenia pisma przygotowawczego, w którym to miał odnieść się do roszczeń dochodzonych pozwem, zgłosić wszystkie zarzuty, twierdzenia i dowody na ich poparcie. Ostatecznie, pozwany nie stawiał się również na terminie rozprawy, o którym był prawidłowo zawiadomiony.

Należy wskazać, że sankcją za bierność strony, co do przedstawionego przez jej procesowego przeciwnika stanu faktycznego, jest możliwość uznania tych faktów za przyznane, co wprost wynika z art. 230 k.p.c. Przepis art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz do przedstawiania dowodów. Stosowane niekiedy przez profesjonalnych pełnomocników ogólne zaprzeczenie wszystkim faktom powołanym przez stronę przeciwną stanowi oczywiste naruszenie powołanego przepisu i jest pozbawione jakiegokolwiek znaczenia procesowego. Strona ma obowiązek odnieść się do poszczególnych faktów, a jeżeli według jej wiedzy fakty te przedstawiają się odmiennie, niż to wynika z oświadczeń przeciwnika procesowego, ma obowiązek przedstawić swoją wersję dotyczącą tych faktów oraz wskazać dowody (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 listopada 2015 roku, I ACa 504/15, LEX nr 1950468).

W tym stanie rzeczy, Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione i jako takie podlega uwzględnieniu. Z ustaleń Sądu wynika, że źródłem dochodzonego pozwem roszczenia jest łącząca strony umowa kredytu zawarta w dniu 11 marca 2011 roku, aneksowana w czasie jej obowiązywania kolejnymi aneksami i ostatecznie wypowiedziana. Na podstawie tej umowy powódka udzieliła pozwanemu kredytu, rozkładając jego spłatę na raty. Pozwany nie wywiązywał się z warunków umowy, zaprzestał spłaty rat i popadł w opóźnienie, co spowodowało skuteczne wypowiedzenie przez Bank tej umowy pismem z dnia 17 grudnia 2015 roku, które pozwany otrzymał w dniu 2 stycznia 2017 roku. Konsekwencją wypowiedzenia umowy kredytowej było powstanie po stronie Banku roszczenia o zwrot niespłaconego kapitału wraz z odsetkami (§ 12 ust. 5 umowy).

Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r., poz. 1876) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak przyjmuje się w literaturze, kredyt bankowy to stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem, a kredytobiorcą, którego istota polega na dostarczeniu przez bank określonej kwoty środków pieniężnych kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem dla banku - odsetki, prowizja, opłaty manipulacyjne

(por. Z. Ofiarski, Prawo bankowe, teza 1 do art. 69; W. Srokosz, Udzielanie, s. 217). Z kolei definicja umowy kredytu wskazuje, że jest ona umową dwustronnie zobowiązującą. Z jednej strony, to bank zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a potem uprawniony jest do uzyskania spłaty. Z drugiej, kredytobiorca ma prawo domagać się od banku wypłaty kredytu, a potem obciąża go obowiązkiem zwrotu. Kredytobiorca ma jeszcze także dodatkowe obowiązki. Nie może korzystać z sumy kredytu w inny sposób niż oznaczony umową. Zobowiązany jest do zwrotu sumy kredytu (spłaty kredytu) wraz z odsetkami i prowizją w terminach określonych w umowie kredytowej. Szczegółowe prawa i obowiązki stron określa umowa, np. obowiązek kredytobiorcy umożliwienia pracownikom banku dokonywania kontroli, dostarczania bankowi określonych dokumentów, ustanowienie zabezpieczenia spłaty kredytu itp. (G. Sikorski, Komentarz, s. 63 [w] Prawo bankowe. Komentarz dr Grzegorz Sikorski, rok 2015, wydanie 1).

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że powyższe przesłanki spełniły się, zaś w wykonaniu zawartej umowy kredytu z dnia 11 marca 2011 roku, pozwany otrzymał od powoda środki pieniężne z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. Potwierdzają to w szczególności dowody z dokumentów zgromadzone na etapie rozpoznawania niniejszej sprawy, których pozwany nie kwestionował. Pozwany nie zaprzeczył w szczególności, że zawarł tę umowę wraz z kolejnymi aneksami, że została ona skutecznie wypowiedziana oraz, że z tego tytułu jego zobowiązanie wobec powoda zamyka się kwotą dochodzoną pozwem. Podpis pozwanego na umowie kredytowej (i kolejnych aneksach) oznacza, że zapoznał się z jej treścią i znane mu były terminy płatności kolejnych rat kredytu.

W sprawie ustalono, że przyczyną wypowiedzenia umowy było naruszenie przez pozwanego jej warunków w zakresie terminowej płatności ustalonych rat i popadnięcie przez pozwanego w opóźnienie w płatności wymagalnych i przeterminowanych rat kredytu, co skutkowało złożeniem przez Bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. W sytuacji braku terminowych płatności powód miał podstawy do postawienia kredytu w stan wymagalności oraz dochodzenia od pozwanego całej należności, a ostatecznie do wypowiedzenia umowy kredytowej, zgodnie z jej zapisami.

W orzecznictwie wskazuje się, że wypowiedzenie umowy jest oświadczeniem o charakterze prawokształtującym, należy do czynności z zakresu prawa materialnego, a zatem sprawdzenie prawidłowości jej podjęcia powinno być dokonane przez sąd przy uwzględnieniu wszystkich aspektów leżących w sferze prawa materialnego, adekwatnych dla tej czynności prawnej (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008 Nr 6, poz. 55). Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynika, że wypowiedzenie umowy kredytowej w piśmie Banku z dnia 17 grudnia 2015 roku było ważne i skuteczne. Zostało dokonane przez osoby umocowane do działania w imieniu Banku i doręczone pozwanemu.

Z dołączonych przez powoda do akt dokumentów – umowy kredytowej, będącej źródłem zobowiązania pozwanego, aneksów do tej umowy, wyciągu z ksiąg banku określającego ostateczną wysokość tego zobowiązania, wynika, że pozwany nie dotrzymał postanowień umowy w zakresie terminów spłaty kredytu, co doprowadziło do wypowiedzenia przez Bank tej umowy i w konsekwencji postawienia kredytu w stan wymagalności. Należy zatem uznać, że powód sprostał obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i udowodnił swoje roszczenie.

Złożony do akt sprawy wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 5 października 2016 roku konkretyzuje dochodzoną pozwem kwotę 103.175,66 zł i wskazuje, jakie kwoty cząstkowe i z jakiego tytułu, składają się na tę należność. Co prawda wyciąg z ksiąg banku ma charakter dokumentu prywatnego, ale wobec niezakwestionowania przez pozwanego jakichkolwiek okoliczności faktycznych – w ocenie Sądu dowód ten jest miarodajny dla ustalenia aktualnego zadłużenia pozwanego w stosunku do Banku, po dokonaniu w grudniu 2015 roku wypowiedzenia. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie, wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe, dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia to jednak tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2016 roku, I ACa 1758/15, Legalis Nr 1508817). Wiarygodności tego dowodu pozwany nie podważył.

Konkludując należy podkreślić, że stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu ciąży na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z tym przepisem jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 18 stycznia 2012 r., I ACa 1320/2011). W okolicznościach niniejszej sprawy ciężar dowodu, że nie istnieje wymagalne roszczenie powoda ciążył na pozwanym, który jednak nie sprostął regułom procesowym statuującym o rozkładzie ciężaru dowodu. Podstawowym bowiem obowiązkiem stron procesu jest wskazanie dowodów na poparcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, z których wywodzą swoje roszczenia i zarzuty (art. 6 k.c. w związku z art. 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c.). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem i powinno być udowodnione zgodnie z regułami procedury (tak wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2001 roku, I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych za wyjątkiem znanych sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), przyznanych przez stronę przeciwną wyraźnie (art. 229 k.p.c.), lub w sposób dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić wnioskując z innych udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy powodowy bank dostarczył sądowi rozpoznającemu sprawę stosownych środków dowodowych, które w pełni poparły jego twierdzenia, czego z kolei nie można powiedzieć o inicjatywie dowodowej pozwanego. Jego aktywność w niniejszym procesie sprowadzała się jedynie do ogólnikowego zaprzeczenia żądaniom pozwu bez sformułowania jakichkolwiek zarzutów niweczających lub tamujących możliwość dochodzenia przez powoda roszczeń z tytułu wypowiedzenia umowy kredytu, jak również bez wskazania jakichkolwiek dowodów na poparcie zajętego w sprzeciwie stanowiska. Tym samym należało przyjąć, że pozwany nie wykazał żadnych przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność za zadłużenie wynikające z umowy kredytowej z dnia 11 marca 2011 roku, jak też nie przedłożył żadnych dowodów, które mogłyby poddawać w wątpliwość żądanie pozwu.

Z powyższych względów powództwo należało w ocenie Sądu uwzględnić w pełnym zakresie. Dotyczy to nie tylko roszczenia o zasądzenie należności głównej, ale także odsetek umownych od przeterminowanego niespłaconego kapitału, co wprost wynika z § 11 ust. 1 umowy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych w treści uzasadnieni postanowień umowy stron z dnia 11 marca 2011 roku (w brzmieniu nadanym kolejnymi aneksami) oraz przepisów – orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadniają przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu. Zasądzona na rzecz powoda z tego tytułu kwota obejmuje opłatę od pozwu (1.290 zł), wynagrodzenie pełnomocnika (5.400 zł) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Agnieszka Jurkowska-Chocyk